

„de camargue“

Wanneer een vogelaar met zijn gezin, per auto, met vakantie gaat naar de Camargue en het Noord-Oosten van Spanje, lopen zijn medeinzittenden de hele dag het gevaar met het hoofd tegen de voorruit te bonzen, omdat er geregeld stevig wordt geremd, en uitgeroepen: "Wat vliegt daar nu weer?" Niet dat wij nu zo ontzettend veel vogels in bovengenoemde streken hebben gezien. Daar was het gezelschap niet geschikt voor. Met kleine kinderen is het moeilijk vogels te observeren. Zonder kinderen op stap gaan heeft ook zijn bezwaren, en dus hebben wij ons zelf beloofd, alles nog eens over te doen. Want het is de moeite waard. Alleen al het landschap van de Rhône-delta met z'n grote stukken woeste grond, doet ons Nederlanders onwezelijk aan. Enorme vlakten, die een beetje lijken op opgespoten land, maar dan met meer bomen en struiken. Door de zon gebarsten grond afgewisseld met plusminus een $\frac{1}{2}$ mtr. diepe moerassen (waar we vaak half wilde paarden in hebben zien lopen) en in cultuur gebrachte grond. Waar o.a. rijst wordt verbouwd.

De Camargue is een van de belangrijkste overwinteringsplaatsen van zwemeenden in Europa. Bovendien doortrekgebied via het Rhône-dal naar Noord-Afrika. Veel Cetti's zangers, Putters, en vinkachtigen, Kiekendieven vooral de bruine, Zwarte wouw, Kerkuilen en Bosuilen.

Er is een natuurreservaat waar waterwild wordt geringd. Verder wordt op sommige gedeelten ten behoeve van de eenden de moerasvegetatie mechanisch verwijderd. Er is een Biologisch station.

Naast de half wilde paarden komen er wilde zwijnen voor.

Het gehele gebied was eens bedekt met dichte bossen, maar binnendringend zeewater velde in de loop van eeuwen alle bomen. Erosie voltooide het werk, tot een woestenij van water, riet, zout en kreupelhout. Alleen in het noorden bij Arles is rijstbouw.

We reden 's avonds om 7.30 uur van Les Stes. Maries naar Arles. Les Stes. Maries is moeilijk te beschrijven. Alles is anders dan wij hier gewend zijn, en daarom heel interessant. De huizen zijn wit en van de vreemdste vormen, met vele torentjes en kantelen. Er is een prachtige kerk uit de 12e eeuw. Het strand is zeer smal, maar kilometers lang. Eind mei zijn er bedevaarten, die vooral voor zigeuners van belang schijnen te zijn. Er waren er

„kerkuil“

tenminste honderden. Vooral de vrouwen zijn prachtig gekleed, met grote gouden ringen in de oren. Het bedelen is niet van de lucht, in tegenstelling met hun, soms overdadig ingerichte woonwagens, die niet meer getrokken worden door armetierige paardjes, maar door grote Fords.

De afstand naar Arles is 38 k.m. Het landschap is er geheel vlak en men gaat dwars door het mondingsgebied van de Rhône. Geregeld passeerden we drassige stukken land, waar we plotseling enige witte vogels zagen. Door de kijker bleken het Kleine Zilverreigers te zijn, die we ook naderhand nog zeer dichtbij hebben gezien. Verderop stond een Purperreiger in wat water te vissen, en bleef rustig staan toen we stopten en hij nog maar 5 mtr. van ons verwijderd was. Een overvliegende Ooievaar maakte ons ritje helemaal goed. Maar dat was nog niet alles. Als je in een vogelboekje leest over een vogel met de volgende kleuren; kastanjebruin, goudgeel, goudbruin, wit, blauw, groen, roodbruin, zwart en helder geel, dan denk je onwillekeurig, nou, nou, dat zal een mooi beestje zijn, en ook op een plaatje is alles heel mooi. Maar als de Bijeneter, want die bedoel ik, plotseling over de weg vliegt, en in een nabijstaande boom gaat zitten, wordt alles toch even anders.

Hij is zo mooi, dat je hem moet hebben gezien om het te kunnen geloven. Op een bepaald moment vlogen er 5 tegelijk voor de auto heen en weer. We stonden aan de kant van een weggetje in een schitterend terrein, kilometers in het rond geen huizen of mensen. Een ruig landschap met een opgedroogde rivier, met zandige steile oevers, waar een soort riet op groeide, maar dan veel dikker dan wij kennen en ongeveer 3 m. hoog.

Een verscheidenheid van bloemen, zoals we nog nooit gezien hadden; en jammer genoeg is onze plantenkennis van dien aard, dat we de meeste niet thuis konden brengen. Daarboven vlogen de vogels elkaar maar achterna. Van omhoog schuin naar de grond en dan bijna weer steil omhoog, waar ze, heel even maar, stil leken te staan in de lucht, om dan hun spel weer te hervatten. Dat ging zo lang door als wij daar hebben gestaan. Een onvergetelijk gezicht!

Van de Camargue zijn we langs de kust verder Zuidwaarts gegaan. De weg ging door de Pyreneeën en vertoonde het ene mooie vergezicht na het andere. Ongetwijfeld zijn ook daar veel vogels te vinden, die in het gebergte thuis horen, maar op deze weg was het onmogelijk te stoppen. Het ging steeds vrij steil omhoog, met honderden scherpe bochten, dan weer naar beneden, tot het volgende dorpje. Allemaal aan baaien de een nog mooier dan de andere.

Boven de zee en aan het strand hebben we practisch geen vogels gezien alleen wat Meeuwen. Iets meer in het binnenland hadden we ook nog een ontmoeting met een Hop. Hij had zijn nest onder een dakpan van een boerderij, zodat we volop de gelegenheid hadden alles rustig te kunnen bekijken.

Al met al kunnen wij U een reisje naar dat gebied voor 100% aanbevelen. Ga echter niet in de zomer. De temperaturen kunnen dan tussen de 40 en 50 graden zijn, en dat is echt niet leuk meer. Mei en september zijn de beste tijd.

Het is een beetje ver van huis, maar dat hebben wij er de volgende keer weer graag voor over.

JBr/juni 1963

Fr. van Zutphen
Corn. Springerstraat 30hs
Amsterdam (Z)

